

# Vicent Ferrer i Mayans

*Quadres fugaços*

Paraula de dramaturg 3

*vic la cultura* 



- © dels textos: Vicent Ferrer i Mayans  
© de la fotografia de la portada: Joan A. Parés  
© d'aquesta edició: Conselleria d'Educació i Cultura  
Direcció General de Cultura  
© del disseny de la col·lecció: Xesca Comas

Assessorament lingüístic: Direcció General de Política Lingüística

Novembre 2009



Alfons el Magnànim 29  
07004 Palma (Mallorca)

DL PM-2952-2009

Imprès a Impremta Goya (Lloseta)

## QUADRES FUGAÇOS

M'agrada la literatura. Vaig estudiar Filologia Catalana a Barcelona entre el 1986 i el 1991. Aleshores treballava als estius de reparador de bicicletes, mentre, amb altres companys, participava del "boom" del còmic amb un fanzine en català, ADN, en el qual feia de dibuixant i de guionista. D'aquí sens dubte la meva atracció cap a la literatura dialogada. De fet, la meva primera obreta teatral (*Eren pesants, els gots...*), pensada per als meus alumnes de l'institut de Formentera, era un argument de còmic que em va fer mandra dibuixar.

Des d'aleshores he participat en tallers d'escriptura dramàtica amb professors com Victòria Szpunberg, David Plana, Bernardo Cappa, Sergi Belbel o J. Sanchís Sinisterra. També s'han posat en escena alguns dels meus textos, en l'àmbit del teatre amateur (*En un somni de pirates*) i escolar. En cercles professionals, he tengut la sort que es fes, l'any 2006, la lectura dramatitzada del meu text *Carnatge* i he participat en el projecte recent de teatre radiofònic *Material Acústic Antiaïllant*.

De tant en tant em present a algun premi, com el Guillem d'Efak de teatre juvenil, que vaig guanyar el 2005 amb *Snif... Snif... Corsaris!* Record haver disfrutat molt, l'estiu del 2001, escrivint la farsa *Cartutxos a la frontera*. Em sent a gust en els gèneres o patrons d'ambientació (western, ciència-ficció,

històric, etc.), perquè la meva imaginació s'hi amotlla amb comoditat. En això, segurament hi influeix la meva també fortíssima afició al cinema. Em declaro admirador d'algunes icones contemporànies com John Ford, Bruce Springsteen, Clint Eastwood, Sergio Leone o Sam Shepard. Entre els meus dramaturgs de culte: Bertolt Brecht, José Sanchís Sinisterra i el nostre clàssic Guimerà. Com a nucli temàtic m'atreu molt tot el que envolta la qüestió de la identitat i la memòria.

La meva experiència amb el teatre es desenvolupa exclusivament en l'àmbit de l'escriptura dramàtica i discorre en privat la major part del temps, perquè des de Formentera és difícil accedir al que coneixem com a "indústria teatral". Com que mai no sé del cert quin futur tendran els meus textos als escenaris, em preocupo especialment que tinguin futur, almenys, com a lectures. Per això m'agrada aprofundir en l'ambientació i detallar les posades en escena, usurpant un poquet la feina dels il·luminadors, escenògrafs i directors, i a risc d'abusar de les acotacions. Dels meus textos, el que més esforç m'exigí per la seva estructura argumental va ser *Tramuntana morta*, encara inèdit. És també el que més valor.

Les quatre peces breus incloses en aquesta breu antologia –*Febre*, *Nívol Roig*, *Henry IX* i *Mirades*– provenen de tallers d'escriptura dramàtica a l'Obrador de la Sala Beckett, de Barcelona, i a l'Escola Superior d'Art Dramàtic de les Illes Balears. Són escenes que he anat polint a poc a poc i que, en alguns casos, han

estat objecte de lectures dramatitzades. Han estat concebudes de bones a primeres com a peces breus. En relació amb aquest format concís i efímer, he proposat titular aquest recull *Quadres fugaços*. Als que els llegireu: gràcies!

**Vicent Ferrer i Mayans**  
Formentera, novembre de 2009



**MIRADES**

## PERSONATGES

HOME 1

HOME 2

DONA

## ACTE ÚNIC

*Una oficina. Sala d'espera vora un despatx. L'HOME 1 i la DONA seuen. La DONA mantindrà la mirada sobre l'HOME 1 mentre parla i mentre escolta.*

HOME 1: Ja sé el que penses. La teva mirada ho diu tot. Creus que el desfalc ha esta obra meva, oi? No, no diguis res. Ho entenc perfectament. Comprenc que totes les mirades s'hagin girat de cop cap a mi. Per alguna cosa sóc el cap de la Secció d'Intervenció. Si jo fos el gerent faria el mateix. Al primer que demanaria explicacions seria al cap d'Intervenció. Però mira el que et dic...

DONA: No tens per què donar-me cap explicació.

HOME 1: Ja ho sé, que no tenc per què donar-te cap explicació. Però te la dono, perquè... Perquè vull, i punt. Jo no he estat.

DONA: Ningú no ho ha dit.

HOME 1: Ningú no ho ha dit directament, és clar. Però t'ho dic així de clar: jo no he estat. I encara et diré més: el Ramis tampoc no ha estat.

DONA: Aleshores qui ha estat? Jo?

HOME 1: Tu? No em facis riure!

DONA: Què passa? Conec la contrasenya del programa de gestió.

HOME 1: No fots pinta de ser una delinqüent.

DONA: No faig pinta de delinqüent?

HOME 1: No, no en fas. Ets dona, ets petita, portes

ulleres i estàs embarassada. Siguem seriosos, home! No pots haver estat mai tu.

DONA: Gràcies...

HOME 1: De res... *(Pausa.)* El que vull dir és que les dones com tu no es fiquen en aquesta mena d'embolics. Abans no ho he expressat bé. Em sap greu si t'he molestat.

DONA: Tranquil. A aquestes alçades...

HOME 1: Sí. Després de tot el dia tancats a l'oficina ja no diem més que pocasoltades. *(Pausa.)* I per cert, què fots tu aquí, encara? Ja t'han interrogat, no? Per què no marxes? Ja veus a quin ritme van, aquests... El Ramis ja deu portar tres quarts d'hora dins el despatx del gerent, almenys. S'ho deu estar passant puta.

DONA: No és agradable.

HOME 1: Per cert, qui era el paio aquell que ha vingut amb el perit de l'asseguradora? No l'havia vist mai. No sé qui m'ha dit que era un poli. És un poli?

DONA: Sí. És un poli.

HOME 1: Doncs no en feia cara.

DONA: Quina cara fan, els policies?

HOME 1: No sé... Tenen alguna cosa... No sabria com explicar-t'ho. Però perquè vegis: quan sóc a un bar i entra un poli de paisà el reconec de seguida. Miren d'una manera especial, i demanen el tallat d'una forma peculiar i van afaitats d'una manera... Mmmm! És complicat d'explicar. Però els reconec. Aquest no l'he reconegut, igual és perquè és un

mosso d'esquadra... No sé. Però de normal els clisso de seguida, jo. *(Pausa.)* Escolta, per què em mires així?

DONA: Així com?

HOME 1: Com va a ser? Així!

DONA: Quin mal hi ha?

HOME 1: No hi ha cap mal, però m'incomoda.

DONA: Per què?

HOME 1: A tu què et sembla? Tu creus que és normal que algú se't quedi mirant d'aquesta manera durant dos minuts?

DONA: Dos minuts?

HOME 1: Dos minuts, sí. O tres! Jo què sé! No m'has deixat de mirar durant tota l'escena. Va, para...

DONA: Estàs nerviós.

HOME 1: Sí. Estic nerviós. Hi ha un poli dins del despatx del gerent. Ha desaparegut una barbaritat d'euros dels comptes de l'empresa. Estan interrogant el Ramis. Tothom m'acusa de lladre. Com vols que no estigui nerviós? I a sobre tu, aquí, clavant-me la mirada d'aquesta manera. És que sembla que m'estiguis dient "lladre!, lladre!" i que se'm posi cara de lladre, hòstia!

DONA: Com és, una cara de lladre?

HOME 1: Ves-te'n a la merda.

DONA: Ei, em sap greu. No era la meva intenció. *(Pausa.)* Algun pirata informàtic es deu haver infiltrat als nostres sistemes. No era aquesta la teva teoria? Una putada, però no podem fer-hi res.

(Pausa.) Eooo! Estàs bé?

HOME 1: Les teves ulleres.

DONA: Què els passa, ara, a les meves ulleres?

HOME 1: Són unes ulleres de pasta.

DONA: I m'han costat una pasta, sí. Què els passa? Són unes ulleres normals. Són per veure-hi millor.

HOME 1: M'han recordat una companya del col·legi de primària. Crec que es deia Helena. Recordo que duia una cua i que portava els colors *Alpino* en un farcelllet, lligats amb una gometa elàstica. Em mirava així... Com tu.

DONA: I da-li, amb la mirada. T'adverteixo que dins el despatx del gerent en tindràs sis, d'ulls que et miraran. Així que ja et pots anar preparant el teu discursset, igual que ha fet el Ramis i igual que he fet jo.

HOME 1: Discursset, dius? El meu únic "discursset" serà la veritat.

DONA: I quina és, la veritat, si es pot saber.

HOME 1: Doncs que no tenc ni idea de com ha pogut passar.

DONA: No és el que esperen sentir.

HOME 1: És possible. Però no penso entrar al despatx i darrere la porta acusar ningú. A més, quin problema li trobes, a l'explicació que he donat aquest matí?

DONA: La dels pirates informàtics?

HOME 1: Sí. Que no llegeixes la premsa, tu? Cada vegada està més de moda aquesta classe de delictes.

DONA: Estàs tapant el Ramis.

HOME 1: El Ramis? Però quines animalades dius?  
El Ramis no necessita que ningú l'encobreixi,  
perquè és innocent. Sembla mentida que l'estiguis  
acusant!

DONA: Eh, que jo no he acusat ningú! Només he dit  
que...

HOME 1: Ja sé què has dit. Escolta'm una cosa. Potser  
ets d'aquelles persones que necessiten justificar-  
se tirant merda damunt els altres. Existiu, sí. No  
m'explico per què, però existiu. I no sé què els  
hauràs explicat, als del despatx, però si ens has  
acusat al Ramis o a mi, hauràs quedat ben retratada.  
El gerent, allí on el veus, és un bon tio... Serà tot el  
que tu vulguis, però no és mal tio. I t'assegur que  
no li agraden els lladres, però tampoc els bocamolls  
i els calumniadors. Així que, pel teu bé, esper que  
no hagis explicat més del que pots demostrar.

DONA: Tens un concepte molt elevat d'en Ramis.

HOME 1: Ni conceptes ni hòsties. El Ramis és un bon  
tio. Un bon tio. Saps què vol dir un bon tio? Doncs  
un bon tio és un bon tio i punt. Per què? Perquè  
sí. Perquè ho sé. I fes el favor de no preguntar-me  
quin *careto* foten els bons tios!

DONA: No he dit res.

HOME 1: Millor. Perquè el Ramis és noble. Mai no  
agafaria res que no fos seu. Jo posaria la mà al foc  
per ell. Tu creus que si no fos de fiar jo compartiria  
amb ell la meva taula i el meu ordinador? Et penses

que sóc un babau o què? (*Pausa.*) Mira, hi ha coses que, per entendre-les, necessiten perspectiva. I tu portes massa poc temps treballant aquí. Jo et puc parlar de solidaritat entre companys de feina, de sentiment corporatiu i fins i tot d'amistat... Però una altra cosa és arribar-ho a comprendre. (*Pausa.*) Sí, sí... Ja sé el que estàs pensant: que sóc un ingenu i que en aquest món funciona una norma segons la qual pringuen els innocentots com jo, i que les coses no són com semblen, i que l'infern és ple de bones paraules i bones intencions. Mira: reconec que tens raó, reconec que tenc tendència a creure amb la bona fe de la gent. Ja m'ho va dir, el psiquiatre, una vegada. I reconec que és un aspecte de la meua personalitat que potser hauria de modificar i viuria una miqueta menys apurat. Tot el que tu vulguis! Però el cas és que no tenc absolutament cap dubte sobre la innocència d'en Ramis. I saps per què? Perquè avui de matí, tot just després de descobrir-se el desfalc, en els primers moments, abans de tot el guirigall, en Ramis i jo ens hem mirat als ulls. Als ulls! I en Ramis m'ha jurat pel seu fill que ell no havia estat. I amb això jo ja en tenc prou. Així que no tenc intenció d'incriminar ningú en el robatori, m'has entès?

DONA: Tu mateix!

*Entra en escena l'HOME 2.*

HOME 1: Ramis! Ja era hora.

HOME 2: Ara et toca a tu, Celleres. Sort!

*L'HOME 1 es dirigeix, decidit, cap al despatx.*

DONA: Com ha anat?

HOME 2: Pobre Celleres! Quan els expliqui la teoria dels pirates informàtics s'estarà cavant la pròpia tomba. No podrà explicar que s'hagi estat accedint al programa de gestió des del seu perfil d'usuari durant setmanes. I per suposat, és tan lleial que no se li ocrorrerà dir-los que em fa confiar el seu password.

DONA: A mi també me'l va confiar perquè li acabàs unes operacions un dia que havia de sortir abans d'hora.

HOME 2: Vagi com vagi, no crec que fotin al carrer el Departament d'Intervenció al complet, així que el més probable és que acomiadin discretament el més sospitós. L'empresa no hi perdrà res i de passada s'estalviarà tota una pasta en indemnitzacions reduint plantilla. I l'asseguradora ja té algú contra qui presentar una denúncia. La policia no podrà seguir el rastre dels diners, perquè encara que s'hagin alterat els comptes informàticament, la diferència l'he anada retirant en efectiu de la caixa forta.

DONA: Amb la combinació que només coneixia el Celleres, no?

HOME 2: Que era la que venia de fàbrica per defecte. Constava en l'imprès de garantia que el Celleres guardava encara en la safata dels albarans. Si no l'engarjolen per lladre, l'empaperaran per negligent.

DONA: Hi ha gent que és tan... però tan bona persona...

HOME 2: Existeixen, sí. No m'explico per què, però existeixen.

DONA: Digue'm una cosa. És veritat que li vas jurar pel teu fill que no havies estat tu?

HOME 2: És clar. I va quedar convençut. No sé què degué entendre, però el cas és que li vaig dir una veritat com una casa: si li ho jurava, era pel meu fill. Perquè és el més important per a mi. I perquè pel meu fill sóc capaç de qualsevol cosa. Fins i tot jurar una mentida al meu amic. (*Pausa.*) El meu fill...

DONA: I si és nena?

**Fosc**

**HENRY IX**

## PERSONATGES

HENRY

NYM

SOLDAT

OFICIAL

Veü en off d'una RÀDIO

*Front de guerra d'Afganistan, primera línia de combat. Posicions de l'exèrcit britànic. Interior d'una gran tenda de campanya, on es troba una RÀDIO.*

HENRY: Window Sis Set a Harry Vuit. Es confirma transmissió anterior. Les coordenades són tres, dos, set. Repetesc: les coordenades són tres, dos, set. Es confirmen les coordenades de la transmissió anterior. Sort.

RÀDIO: Missatge rebut, Window Sis Set. Entram en contacte visual i tancam la freqüència. Canvi i fora!

SOLDAT, *amb uns prismàtics, des d'un altre extrem de l'escena*: Esper que aquesta vegada afinin més la punteria. Ja els veig! Venga, nois, esclafau el búnquer a aquests pollosos! Ja han disparat... A terra tots!

*Tots es tiren a terra i es protegeixen les oïdes mentre sona una violenta cadena d'explosions. A continuació, es tornen a posar dempeus o en la posició amb què obrien l'escena. El SOLDAT torna a mirar amb els prismàtics.*

HENRY: Es veu alguna cosa?

SOLDAT: La boira de pols encara és massa espessa.  
(*Neteja el vidre dels prismàtics amb el seu alè i la màniga de la seva guerrera.*)

NYM: Almenys les bateries callaran durant una hora.

SOLDAT: Callaran, sí. Però tornaran a vomitar plom.

Ahir va passar el mateix. Quan pensàvem que havíem acabat amb aquest grup de milicians...

NYM: Ja hem rebut la notícia. Dos. De la darrera lleva...

SOLDAT: Un d'ells era d'Erskine, devora Glasgow. Jo el coneixia. Havia jugat amb mi amb els juvenils del Cèltic. Era un mitja punta formidable. Eren a punt de renovar-li el contracte i no se li ocorre altra cosa que allistar-se. Beneit!

HENRY: Ha mort en combat. Millor això que morir-se estavellat amb un esportiu i que, en fer-te l'autòpsia, et trobin fins al cul de coca.

SOLDAT: Això ho hauria d'haver triar ell, no ho creus? Ara podria estar jugant a bitlles en algun pub del West End en lloc d'inflar-se dins una bossa de plàstic. Per molta pudor que arribi a fer abans que no el tornin a casa, els senyorets de Downing Street no arrufaran el seu nasset.

NYM: Ja la tenim massa sentida, aquesta cançoneta.

SOLDAT: I vols dir que no tenc raó, collons? Digue'm...

Has vist per aquí algun d'aquells petimetres de palau que es passen la joventut enllustrant les seves embarcacions de luxe amb els nostres impostos? Coneixeu algun membre del Parlament que enviï els seus fills a una guerra? Aquests no s'acosten per aquí, no. Aquests estudien empresarials, fan fúting davant les càmeres de les revistes del cor, llegeixen el Shakespeare aquest i s'inventen ONG.

Són el futur del país. El futur llest, guapo i simpàtic del país. I nosaltres, la carnassa que fa la feina bruta. Què? No em direu que no tenc raó. Heu vist per aquí algun fill d'alguna primera dama?

HENRY: El príncep Enric.

SOLDAT: El príncep Enric, dius? És que tu et creus tot el que llegeixes per Internet o què? Sí, sí, ja sé que se'n parla molt, del fadrinet que va fer la rebequeria per venir a l'Afganistan. El senyoret que amenaçà d'abandonar l'exèrcit si no se'l deixava anar a la guerra... Què li passa? Que es va cansar de jugar al pàdel i muntar a cavall i va decidir anar a matar talibans?

HENRY: Potser només volia ser un jove com qualsevol altre. Un jove com tu o com jo...

SOLDAT: Magnífic! Vol ser un jove com nosaltres! Genial! Però... a nosaltres qui és que ens dona la possibilitat de ser un jove com ell? Et creus que tendriem la possibilitat de conduir els seus cotxes esportius? De muntar els seus poltres? D'anar a les seves festes? Tu t'ho creus, això? Valga'm Déu! (*Pausa*) No és més que un mocós consentit i avorrit...

NYM: Tanca el bec, escocès!

SOLDAT, *ignorant NYM*: ...i no et pensis que no ho he sentit a dir, que l'han vist per diferents llocs de Kandahar o per la zona fronterera de Nimruz. Fins i tot conec un sergent del meu batalló que jura i perjura que va beure cervesa amb ell a la base

aèria de Bàsora. I per si fos poc, per Internet diuen ara que està destinat a aquesta regió. Resulta que tothom l'ha vist! Ha! Una merda! Aquest paio deu estar ara mateix a Clarence House... o jugant al golf a Arden Course!

HENRY: No ho pots saber, això!

NYM: Va, deixau-vos de porfidiejar.

SOLDAT, *que ignora de nou el comentari de NYM*: Que no ho puc saber? D'acord, tens raó. Però mira el que et dic: suposant que el príncep Enric sigui a l'Afganistan... Només suposant-ho, eh? Creus que estarà en una posició avançada com aquesta? Creus que estarà setmanes sense aigua corrent, menjant mandonguilles caducades i bevent aigua amb regust de petroli i plena de sorra? No, noi... No estarà en un cau com aquest... Estarà ben instal·lat en una oficineta prefabricada amb aire condicionat, deixant-se veure una horeta cada matí per enviar quatre correus electrònics a les seves nòvies. I si no és així... Per què no ho diuen? Per què no diuen on es troba? En quina divisió? Què fa?

NYM, *contudent*: Ho mantenen en secret, per la seva seguretat.

SOLDAT: Per la seva seguretat? Clar! Val més que ens matin a nosaltres dia darrere dia, oi? Té gràcia, eh? Els nobles juguen al golf i els pobres morim al Golf. És la llei. No sé qui l'ha escrita, però el que sí que sé és que està escrita amb la sang vostra i meva. Mira, irlandès, jo sóc un taujà i un ignorant,

ho admet. M'expulsaren de l'institut per ratllar el cotxe del director i no hi vaig tornar més. Les feines al port no em duraven més de dos mesos i a l'Armada, almenys, puc sobreviure. Però tenc un germà petit, saps? I ell sí, que té cervell. No és un totxo sense remei com jo. Té disset anys i no ha tastat el costo, ni beu. Volia anar a la universitat a fer astrologia o no sé què... Bé, és igual, el que fos. Una carrera com Déu mana, de les que deixen quartos, m'entens? I el dia que havia d'apuntar-se no sé on per no sé què, va i torna a casa dient que no es vol matricular a la universitat, que vol allistar-se a l'exèrcit. I sabeu per què? Perquè ell i la seva colleta volien impressionar les nenes fent com aquest fotut príncep Enric, el príncepet de les portades dels diaris. M'enteneu ara? El meu germà petit ho abandona tot i decideix venir a aquesta merda de país a veure si li volen el cap! Si tingués davant meu el senyoret aquest de la sang blava li retorceria el coll com a una guineu.

NYM: Ja està bé. Crec que necessites dormir, escocès! Aprofita ara. Al búnquer deuen estar resant cap a la Meca. Torna al teu batalló. Per avui ja tenim prou moguda. Queden quaranta-dos minuts per al nou atac aeri i hem d'aprofitar per reposar. Torna a la teva posició t'he dit, soldat.

SOLDAT, *amb indolència*: A les seves ordres!

*El SOLDAT surt.*

## II

NYM, *mirant en direcció al lloc per on el SOLDAT ha abandonat l'escena*: Em sap greu, Altesa.

HENRY: No us en sàpiga. Parlava amb el cor. I té raó. Aquest no és el seu lloc.

NYM: Ni el vostre.

HENRY: Som a diumenge, no? Contra qui juga, avui, el Cèltic? Aquest soldat hauria d'estar amb la seva colla a la graderia cantant "You'll never walk alone". Els únics que haurien d'estar fent la guerra hauríem de ser nosaltres, els petimetres de palau. En un lloc més amable, si pogués ser, i amb boles de pintura.

NYM: Li ha vengut de poc que no li trencàs el nas.

HENRY: Ja us surt el rampell irlandès, caporal Nym. No hi penseu més. Només estava tens. Necessitava esbravar-se. Si no estigués jo ara mateix d'incògnit, ordenaria que el fotessin dins un vol de transport, que el traslladassin immediatament de retorn a casa i que el llicenciassin sense cap deshonor.

NYM: No sé si s'ho mereix.

HENRY: Si vós i jo hem de morir, no ens mereixem tampoc perdre la vida en companyia d'un que té por de morir a la nostra vora.

NYM: Parlau de morir? Si algú hauria d'agafar immediatament un vol de transport cap a casa hauríeu de ser vós.

HENRY: Només si vós i els altres deu tornau amb mi. No

us abandonaré. Vam ingressar a l'exèrcit el mateix dia i ho hem compartit tot. Hem entrenat junts i us tenc a les meves ordres. No vaig allistar-me a l'exèrcit perquè em prohibissin anar a la guerra. Us ho repetesc: no us deixaré enrere.

NYM: Ja ho hem parlat centenars de vegades. Vós...

HENRY: Jo... Jo sóc el príncep Enric. Príncep hereu de la corona britànica. Era aquesta obvietat el que m'anàveu a dir? Motiu de més per estar aquí. No ho faig per lluir-me ni per cap fotesa. Heu vist algun fotògraf? He concedit alguna entrevista? Digueu, caporal Nym: no he menjat, igual que vosaltres, en plats d'alumini abonyegats? No fa deu dies que portem posada la mateixa roba? Quin va ser el darrer dia que ens vàrem dutxar? No faig les mateixes guàrdies que tots vosaltres? Els fusells que ens apunten des de la muntanya no destrien entre vós i jo... Si el meu oncle Andrew va estar a la guerra de les illes Falkland, per què no puc estar jo aquí?

NYM: Ja heu sentit aquell pobre diable: tothom en va ple, de la presència del príncep Enric al front. Algú us acabarà reconeixent...

HENRY: De què intentau prevenir-me, caporal Nym?

NYM, *que ha estat escodrint amb els prismàtics, canviant de tema*: Tal com em pensava... L'aviació ha tornat a errar el blanc. Tornen a col·locar la bateria. No estaran gaire a disparar de nou. Ja no deu quedar gaire per al nou bombardeig, no?

HENRY, *consultant el seu rellotge*: Vint-i-dos minuts.  
Reprogramarem mig grau les dades de posició.

NYM: Aquest maleït búnquer! El tenen ben excavat dins la roca. Necessitaríem almenys una divisió sencera per treure'ls d'allà. Per què no envien els ianquis un B52 amb una bomba d'aquelles de setze tones?

HENRY: Trobau que som pocs? A la meua família tenim un refrany. Si s'ha de perdre una batalla, més val que siguem pocs a perdre-la, així serà menor el dol i la pena de la nostra pàtria. I si la batalla s'ha de guanyar, més val també que siguem pocs, i més part de glòria ens tocarà a cadascun. Així que, ja ho sabeu, caporal Nym, no desitgeu cap més home dels exèrcits de la nostra majestat ni de cap altre exèrcit.

NYM: Homes, no ho sé... Però el que és segur és que ens aniria molt bé poder instal·lar un parell de bateries amb projectils del dotze sobre aquell turó, no ho trobau?

*Trets de metralladora. HENRY i NYM es protegeixen.*

NYM: Aquesta vegada han anat ràpids a refer-se. I cada cop tenen més punteria.

HENRY: Els avions no seran aquí abans de catorze minuts. I si el satèl·lit no ens proporciona dades més precises, no podrem traçar bé els paràmetres de foc. Merda! Això no és una guerra ni és res! La

guerra de veritat és dues-centes iardes més enllà, dins les trinxeres. Com m'agradaria estar al segon batalló, en lloc de transmetre coordenades per ràdio a les forces aèries.

NYM: Us hi heu de conformar, Altesa. No podem fer-hi res i ho sabeu. I donau-ne gràcies. A vegades crec que oblidau que a casa vostra deuen passar pena per vós, com qualsevol família.

HENRY: Família... Qui hi ha, a les trinxeres, sinó els meus germans de sang? Perquè és germà meu tot aquell que vessa la seva sang amb mi. Qui cregui que té poc rang, que alegri el seu cor, perquè serà elevat a la noblesa enmig de les arenes d'aquest desert. Els senyorets que s'han quedat als salons de Windsor jaient entre brodadures trobaran vulgar el seu rang quan sàpiguen que avui un grapat de soldats del segon batalló ha lluitat al meu costat.

NYM: Malaguanyada la sang del príncep hereu... Ha de servir també per pujar de rang els xacals, llangardaixos i escorpins d'aquest fastigós desert? Ascendirà a la noblesa qualsevol salvatgina que llepi sobre les roques els esquitxos de la vostra sang blava? Valga'm Déu! Les mandonguilles caducades no us han esborrat el sentit de l'humor.

HENRY: Deu ser la meva ascendència gal·lesa.

NYM: M'heu animat, Altesa...

HENRY: Això vol dir que ja no trobau a faltar els caçabombarders americans?

NYM: Al contrari. Tant de bo fóssim només vós i jo

d'enfrontar-nos a aquesta patuleia amb turbant!

HENRY: Ha, ha, ha! Així m'agrada sentir-vos! Sabia que en el fons volíem el mateix. Anem a la trinxera, amb el segon batalló. Agafau el fusell.

NYM: Si us passa res, em portaran davant un consell de guerra.

*Agafen les armes, es col·loquen els cascos i es disposen a sortir. Se sent el soroll de les aspes d'un helicòpter, que els desconcerta i es queden quiets.*

### III

*Entra l'OFICIAL.*

NYM, a HENRY, des d'un lloc pròxim a l'entrada a escena: Atenció. Oficial!

*NYM i HENRY es posen ferms i saluden.*

OFICIAL: Descansin. Els parla el capità MacMorris, del Regiment de Cavalleria de la Guàrdia Reial. Aquesta no és una posició avançada C-A-C, de Control d'Atac Conjunt?

NYM: Sí, senyor!

OFICIAL: I no tenen vostès la missió d'ordenar atacs aeris en posicions enemigues?

NYM: Sí, senyor!

OFICIAL: Aleshores es pot saber què feien abandonant

la posició amb l'equipament d'assalt? On anaven? Qui els ho ha ordenat? Tenen sort que vénc amb missió urgent de rescat. Al contrari els cauria un bon paquet, reclutes! (*Es treu un sobre de la gavardina.*) Busc el cap d'aquesta posició, amb el nom en clau "Window Sis Set".

HENRY, *que es treu les ulleres de sol*: A les seves ordres!

OFICIAL, *saludant-lo amb l'escaient rigor nobiliari*:  
Altesa! Tenc ordres de traslladar-lo immediatament a la base de Helmand, des d'on serà embarcat en el primer vol de transport cap a la base aèria de l'OTAN més propera. Les ordres provenen directament del Comitè Central de l'Estat Major d'Infanteria.

*L'OFICIAL entrega el sobre a HENRY, que l'obre i llegeix la notificació que hi ha a l'interior d'aquest.*

NYM, *a HENRY*: Del Palau de Windsor?

HENRY: O de la meva àvia, que és el mateix! (*llegint*)  
"Risc d'esdevenir el blanc d'accions suïcides per part dels insurgents talibans o altres organitzacions terroristes"... "Amenaça degudament verificada d'atemptat de la milícia integrista"... Ho veis, caporal Nym? Segons aquest paper, és un veritable miracle que estiguem vius encara.

OFICIAL: No és una broma, Altesa. Sabíem que aquesta ordre us disgustaria.

HENRY: La campanya havia de durar quatre mesos!  
Només fa deu setmanes que sóc aquí!

OFICIAL: Hi ha hagut una filtració i s'ha divulgat el desplegament de vostra unitat en aquesta zona. Això ho capgira tot, Altesa. L'escenari genera una potencial situació d'inseguretat. Els riscos ja no són assumibles. L'Estat Major ha analitzat amb cura i detall la situació i ha pres la decisió de retornar-vos a Anglaterra. El Ministeri de Defensa sabrà valorar la vostra heroica tasca en defensa de la llibertat i la pau. Però la vostra vida aquí corre perill. I també la dels vostres homes.

HENRY: Molt commovedor, això darrer... Però ells, bé que es queden aquí, no? Si tant de perill corren, per què no marxem tots plegats?

NYM: Altesa... Henry... Ha estat un honor servir Anglaterra al vostre costat.

HENRY: Nym... Escolta'm bé. Mira'm als ulls. Saps qui ha estat, que ha delatat la meva presència en aquesta posició? Ho saps? Digues-me que no en sabies res, per favor.

OFICIAL, *interrompent*: Hem de partir immediatament. No cal que recolliu el vostre equip. L'helicòpter ens espera a la pista i és perillós romandre aquí més temps.

*HENRY estreny el full de paper i el llença violentament a terra. Tot seguit, es despenja el fusell, es treu el casc i abandona l'escena pel lloc per on ha aparegut*

*l'OFICIAL. Aquest recull el paper del terra, l'espolsa i es dirigeix a NYM, que s'ha assegut, pensarós, vora la RÀDIO.*

OFICIAL: No us tortureu. Segurament heu trencat molt més que un pacte de silenci i sabem el que això significa. Sa Majestat m'ha assegurat personalment que sereu reemplaçat en la propera lleva i recompensat. Ja tenim prou soldats rasos que es pregunten què els impedeix fer de prínceps, per tenir ara un príncep que vol ser soldat ras. L'ordre del món podria capgirar-se. Si mai arriba aquest dia, la traïció a una amistat no haurà estat res. La Casa Reial no pot perdre un dels seus fills. No sé si ho podeu entendre. El món té un ordre i tots hi tenim el nostre lloc, en una latitud i longitud molt precises. No heu llegit Shakespeare? Malament, doncs...

*L'OFICIAL saluda i surt. NYM no se n'adona, absort com està. La RÀDIO comença a espetegar.*

RÀDIO: "Harry Nou a Window Sis Set. Harry Nou a Window Sis Set. Em reben? Estam arribant a la posició 2-75. Repetesc: estam arribant a la posició 2-75. Contacte visual en tres minuts. Esperam coordenades d'atac. Esperam coordenades d'atac..."

**Fosc**



**FEBRE**

## PERSONATGES

MONTSERRAT, convicta

PILAR, directora de la presó.

## ESCENA ÚNICA

*Cel·les d'una presó de dones. Plor insistent d'una nena petita en braços de MONTSERRAT.*

MONTSERRAT: La meva filla. Miri-la... Fa dos dies que no menja... El front li crema... Té febre. L'ha de veure el metge... Vostè ho veu, veritat?... Miri, miri que pàl·lida! El front li crema. Ha de venir el metge.

PILAR: Que calli! Fes que calli! Despertarà tothom!

MONTSERRAT: No pot dormir... No pot menjar... Fa dos dies que no menja ni dorm!... El cap li crema... Li crema com una olla! No dorm!

PILAR: Ningú no pot dormir, aquí, amb els teus crits! Que calli!

MONTSERRAT: Miri-la! Només plora! ... Fa tres dies es despertà amb els ulls cosits de lleganyes... I tossia... Ahir al matí va vomitar... No ha tornat a menjar. Miri com està, de groga, la seva careta!

PILAR: El metge no vindrà fins la setmana que ve.

MONTSERRAT: Però... si no ve el metge, la nena... la meva filla es posarà pitjor! Necessita el metge ara! Vostè ho veu, que està malalta... No ploris, petitona, no ploris!

PILAR: I per què no ens la donaves? Si ens l'haguessis deixat ara estaria sana i contenta... dormint com un angelet a l'Auxili Social!

MONTSERRAT: L'Auxili Social... és molt lluny. No vull

separar-me'n... És molt petita... Jo sóc la seva mare i ella és molt petita!... Pobrissona meva, no ploris!

PILAR: No la cuides bé. La teva filla està malalta perquè ets tossuda i no ens l'has volguda deixar! No ets una bona mare per a ella!

MONTSERRAT: Està molt malalta! Per favor... Avisi el metge... A vostè li faran cas... El metge farà que es posi bona... Per favor, cridi el metge!

PILAR: No cridis! Aquí ningú no em dona ordres! Com has aconseguit els llumins? Digues, qui t'ha donat els llumins... Qui t'ha passat el petroli? Respon!

MONTSERRAT: La meva filla... No menja! No dorm! No dorm i tremola! Un metge! Un metge, per l'amor de Déu!

PILAR: Digues com has aconseguit provocar el foc! Contesta!

MONTSERRAT: Necessita un metge!... Elles... Elles no em feien cas... Per favor!

PILAR: Han estat els teus amics comunistes, eh, que sí?

MONTSERRAT: La nena... La nena necessita... És la meva filla... i està malalta. Un metge, per favor. La meva filla s'està morint!

PILAR: Des d'ara se't prohibiran les visites...

MONTSERRAT: Sí, sí, però crideu el metge, per l'amor de Déu!... La meva filla... No menja, no dorm, el cap li crema... Quin delicte ha comès, ella? Quin delicte ha comès?

PILAR: Delicte? Beure l'odi que raja dels teus pits.

Aquest és el seu delicte!

MONTSERRAT: Per compassió! Tingueu compassió! La meva filla es mor! Està molt malalta i es mor! No ploris, bonica, no ploris!

PILAR: Per l'amor de Déu? Dius per l'amor de Déu? Ara te'n recordes de Déu, atea comunista? Em parles de Déu, tu? Tu, que volies cremar la presó?

MONTSERRAT: La nena... La nena que es mor... La nena!

PILAR: Pecadora. Em fas fàstic! Calleu! Calleu les dues!

MONTSERRAT: Us donaré la meva filla! Us la deixaré! Però busqueu el metge! Busqueu-lo!

PILAR: Ara és massa tard. Cura-la tu! Fes que calli! Que calli, bruixa!

MONTSERRAT: Assassina! Assassina tu i les altres! Mil vegades assassines!

PILAR: Volies cremar la presó, comunista!

MONTSERRAT: Esteu deixant que la meva filla mori, assassines!

PILAR: Mira que cremar de viu en viu la teva filla, terrorista de merda!

MONTSERRAT: Truja feixista! Escolta aquests plors! Escolta'ls bé, puta! Saps què diuen? Assassina! Mil vegades assassina!

PILAR, *retirant-se*: He vist altres mares escanyar els seus fills quan naixien, per estalviar-los patiments. Però cremar-la...! Cremar la teva filla! Aniràs a l'infern, per això! En pots estar ben segura! (*Surt.*)

MONTSERRAT: Assassina! La meva filla i jo t'ho diem.  
Assassina! Assassines totes! ... No ploris, petitona!  
La mama no et deixarà, bonica! ... Per què plores?  
Vine, maca, vine! Esperarem el metge... El metge!  
Quan vingui el metge et posaràs bona, filleta, ja  
veuràs... No ploris, guapa, no ploris! Aviat tornarà  
el papa... Sí... el papa. On és el papa? On és?  
Digues: a Barcelona. Baaarceeeelooooonaaaa...  
Síííííííí. I tornarà quan hagi aixafat aquestes rates  
feixistes. Síííííííííí. Vols que la mama et canti una  
cançó, eh? Vinga, que la mare et canta una cançó  
(*canta*):

Amunt els damnats de la terra,  
amunt els qui pateixen fam,  
la força pel dret és vençuda,  
s'acosta el bell temps de la pau...

## **Fosc**

Obrador de la Sala Beckett febrer-març 2003.

Llegida a la Marató de lectures dramatitzades de textos teatrals  
breus ubicats a la Barcelona d'ara. Obrador de la Sala Beckett, 23 i  
24 de gener de 2004

## **NÚVOL ROIG**

## PERSONATGES

BRIAN, entre 40 i 45 anys

VEUS RADIOFÒNIQUES

*L'acció, en un indret del desert d'Arizona. Algun cactus. Capvespre èpic. Ell apareix recolzat en unes roques, assegut amb la cama dreta mostrant un estrip i una ferida. A prop seu, una motxilla. Està mig tapat amb una pell d'ós. Hi pot haver una petita foganya, mig apagada.*

*Remena dins la motxilla i en treu un telèfon mòbil. D'una altra butxaca extreu una bateria i l'acobla. Marca un número.*

BRIAN: Buddy? Sóc jo, Brian. Què taaaal!... Bééé!...

Ja, ja ho sé!... És que... Com?... De conya, dius? De l'hòstia, que no és el mateix! Tu veuràs: dos mesos fora i m'havia oblidat completament de l'oficina, fins avui, que... Com? ... Pensa-t'ho, que m'enyoro!... Quatre mesos, em queden. I encara és possible que sol·liciti una petita pròrroga. Per què?... Que no ho fa bé, el meu substitut?... Doncs?... Escolta, crec que això no és el meu problema... (*Mentre parla, es va examinant la ferida*) I què t'esperaves? Ja ho vaig dir al gerent, que hauríem hagut de traslladar les oficines... Però què dius, home?... És clar, que no s'ha cobert la plaça de director de vendes! Ningú no vol treballar a les plantes superiors d'un gratacels, i menys a Nova York! ... Però jo, tot això ja ho vaig dir, al Consell... Ei, ei, ei, no em ratllis! Això no és el nostre problema!... Va! Explica'm coses... No sé:

com va per allí, quin temps fa, quantes baixes per depressió hi ha a l'empresa... Qui? ... Sí, el conec... Hòstia! No em fotis!... Que va ser, a l'aparcament? Ja. Però al ionqui aquell l'han detingut o no?... Tant de bo... I els metges, què diuen?... Encara ha tingut sort. Es veia venir, això... Què? ... *(A partir d'ara, subjectant el mòbil amb l'espatlla i el cap vinclat, anirà confeccionant-se un precari torniquet: anirà, com pugui, estripant alguna tela, embenant-se la cama, estrenyent-se l'embenat, etc.)* No vull parlar del director de vendes... Perquè no... Ja sé que esteu molt fotuts, però... Escoooooolta... Com? ... Què és, el que encara no entens?... Doncs jo ho entenc perfectament. Acaba de pagar una hipoteca de trenta anys i el mateix dia li diagnostiquen un càncer... Et sembla poc? ... Tu, jo i qualsevol, hauria fet el mateix... Home, sí, és molt fort, per a les quatre filles... Però no vull parlar-ne més!... No!... Prou! *(Pausa)* Buddy? Buddy?... Collons, hòstia, ho sento! ... M'he agafat l'excedència per desconnectar... No fa res... T'entenc... No en parlem més, d'acord?... D'acord?... Val! I la Merril, s'ha reincorporat?... Mitja jornada?... Sí, ja sé que el contracte ho permet, però coneixent en Jeffrey, aquesta no arribarà a la paga doble de juliol... És que la gent és la repera!... Sí... Però no n'hi ha per tant! Jo també tenia un amic al World Trade Center i... Ja sé que no és el mateix... Sí, el seu marit... No era a la torre sud, era a la nord... A la nord... A la

nord, et dic... No és un detall sense importància... Sí, ja sé que el seu marit treballava a la torre sud. I se n'hauria sortit si hagués estat destruïnt documents tranquil·lament a la planta baixa de la maleïda torre sud... Sí, que té explicació, sí... Que què hi feia, a l'altra torre?... No sé: quines coses podria fer?... Sí et foto, sí... Bingo!...I tant, que la coneixiem!... Exacte! La d'aquella foto! (*Pausa*) No em diguis que no ho sabies!... Tu ho has dit!... Però no t'he contat el més graciós. Saps com va descobrir el pastís, la Merrill?... No vols que t'ho expliqui?... Com vulguis... T'ho contaré quan torni, val? És que és molt bo, eh?... Segur que no vols que t'ho conti? ... Què?... Qui és, en Chuck? ... Ah! El meu substitut... Dius que sembla bon noi?... Què li passa?... M'és igual si usa la meva taula... I els calaixos... Bé, si els necessita... No, no hi guardo res d'important... Res absolutament... Ja t'he entès, ja. Estigues tranquil... Doncs, no sé: que ho fiqui en una bossa i ho guardi a l'armari... Que faci el que vulgui, amb el retrat de Joan i el nen... O no, millor: que el fiqui dins la bossa, també. I si no ho fa ell, fes-ho tu... Creus que sóc un malpensat?... Refia-te'n, tu, dels que semblen bons nois!... Però el de l'ós, que el deixi estar... El de l'ós bru abraonant-se contra Red Cloud... Com que no saps de què t'estic parlant?... Això mateix, el quadre del salvatge pellroja... Sí, que no el toqui... Doncs perquè a mi m'agrada i punt. I a més, és el

meu despatx, no?... (*Ha acabat amb l'embenat de la cama i torna a acomodar-se a la roca. Torna a subjectar el mòbil amb la mà*) Li ho diràs?... Molt bé. No li treguis l'ull de sobre, entesos? (*Pausa*) Que et conti? Doncs, no hi ha paraules, noi!... A Califòrnia... Ja fa tres setmanes que vaig arribar de... No sé com es diu aquesta platja. Però no t'ho creuràs... Has d'anar a la costa oest. (*Busca quelcom a la motxilla i al cap de poc en treu una xeringa*) Ho has de veure per tu mateix... No, no, millor que a les pel·lícules, t'ho juro!... Sí!... També!... De tot, noi!... M'he llogat una planxa de surf... M'és igual, si no t'ho creus!... (*Amb les dents treu la caputxa que protegeix l'agulla*) Doncs, no, mira per on. No sonen gaire, els Beach Boys a la ràdio... Curiós, sí... (*Sent un soroll a un cantó. S'apressa a injectar-se, maldestrement, l'antibiòtic*) Però hi ha unes nenes! Unes nenes! Jo no sé si per aquí han fet neteja ètnica o què, però estan totes... (*Furga en la motxilla i en treu un revòlver*) Com? És clar que fa sol! Per què em surts amb això, tu, ara? Ah, ja ho veig, tens la dona al costat... Dignes-li que gràcies... Dóna-li'n un altre de part meva... (*Apunta cap a un cantó*) Escolta, si éreu a punt de sopar, parlem un altre dia, eh?... Segur?... És que amb això de les hores, he perdut un poc... (*Dispara a un cantó*) El què?... No, res. Per aquí, que estan de festa... I jo què cony sé, el que celebren... Això! Deu ser això dels Lakers... (*Es desplaça*

*arrossegant-se cap al cantó on ha disparat i, per la ferida de la cama, emet un senyal de dolor.) És clar, que estic bé! Què m'ha de passar?... La clavícula... És que aquest matí, a la sauna, m'han fet un massatge i... Clar! I piscina, també!... I hi fan uns daiquiris que... Com? ... Doncs no siguis estúpid. Agafa't l'any que ve l'excedència, com jo, i vine, amb la Daisee i els nens... Ja sé que no és el mateix... Mira, noi, cadascú... Em consideres afortunat? De debò? (*Del cantó on ha disparat treu el cos d'una serp de cascavell i el llença junt a la motxilla.*) ... Ahà! ... Sí... Ja sé què vols dir, ja... No cal que... Si t'entenc perfectament! A mi em passa el mateix. O em passava el mateix, vaja. Fins que vaig sol·licitar aquest permís. (*Comença a arrossegat-se de nou fins al lloc que ocupava al principi.*) No és fàcil d'explicar. Però et sents diferent, saps? Ets... com d'una sola peça, no sé... Vaja! Què malament m'explico!... No, no, no! ... Deixa que t'ho expliqui... Em fa ganes, explicar-t'ho... Si no t'importa, clar!... No? Doncs veuràs... és com sentir que cavalques sobre un poltre que t'obeeix... Bé, jo tampoc no he muntat mai a cavall, però t'ho pots imaginar, no?... (*Treu un punyal de la motxilla.*) Doncs això, un poltre que tu mateix has domat, que no et porta on ell vol ni te tira a terra ni et llença coces... Cavalques pel desert i... Com? ... Ves-te'n al carall, tu i la propaganda de Marlboro!... (*Talla el cap de la serp i amb la**

*punta del punyal el llença a un extrem.) Perdonat, però ara escolta'm bé, si? Cavalques pel desert i sents que les estrelles et protegeixen, que els coiots són els teus amics, que tu i el vent sou la mateixa cosa, que al final t'has retrobat amb tu mateix. Ho pots entendre, Buddy? ... Què dius?... A Califòrnia, ja t'ho havia dit... (Clava el punyal al cos decapitat de la serp.) En una platja que no sé com putes es diu... No... A què ve, això, ara?... Escolta, Buddy, tu m'has vist a mi alguna vegada fumant marihuana?... Doncs no sé a què ve el teu comentari... (Aixeca el cos de la serp amb el punyal i el contempla satisfet.) La Facultat! La Facultat! Allò eren altres temps!... I ja veus per a què ens ha servit, estudiar filosofia!... Que estic metafísic?... Deuen ser els daiquiris!... Escoooltaaa! Que ara comencen a servir el sopar... Sí... És tard... La feina... sí... Parlarem un altre dia, d'acord? S'està acabant la bateria... Salut! (Desconnecta el mòbil i li treu la bateria. Ho guarda tot a la motxilla, des d'on treu un transistoret. L'encén i mou el dial fins que ensopega amb les notícies. Les escolta.)*

TRANSISTOR: "... I de Dakota ens n'anem al comtat de Silver Rocks, al desert d'Arizona. Els veïns d'aquest tranquil districte tenen un nou motiu de preocupació. Al cas de l'assassinat del granger, del qual hem informat en l'anterior butlletí, s'hi ha sumat des d'aquest matí una dotació d'agents de

l'FBI, després que les pistes que es manegen en la investigació apuntessin que l'assassí podria ser el mateix individu que, fa nou dies, ferí de gravetat un guarda forestal al Parc Nacional de Yellowstone. En aquella ocasió, l'agressor fou sorprès mentre arrencava la pell d'un ós grizzly, espècie protegida i en perill d'extinció. En la roda de premsa que s'ha celebrat avui, el fiscal del districte ha informat, també, que l'estat del guardaboscós és estable dins de la gravetat. Res més des d'Arizona. (*Canvia el locutor*) I després d'aquestes inquietants notícies, passem a la informació meteorològica amb..."

*BRIAN torna a moure el dial del transistor, fins que troba una emissora de música folk. El deixa sonar mentre, amb el punyal, comença a esbudellar i espellar la serp.*

## **Fosc**

Obrador de la Sala Beckett. Febrer de 2003

Lectura dramatitzada a l'Obrador de la Sala Beckett (Barcelona, 1 d'abril de 2003)



## **Per llegir més, per conèixer més**

### **Llibres de Vicent Ferrer i Mayans**

*Eren pesants, els gots...* Eivissa: Mediterrània, 2000.

*S'illa de ses dones.* Eivissa: Mediterrània, 2003.

*Cartutxos a la frontera.* Mallorca: El Gall, 2003.

*Snif... Snif... Corsaris!* Mallorca: El Gall, 2006.

*LLuny. Els captius d'Ibòsim.* Mallorca: Can Sifre, 2006.

*En un somni de pirates.* Mallorca: Can Sifre, 2007.

“Cafè i formigues”, dins *Material Acústic Antiaïllant*. Mallorca: Conselleria d'Educació i Cultura, 2008.

“S'estany Pudent”, dins *Rondalles i contalles de Formentera*. Eivissa: Mediterrània, 2009.

### **Volums publicats de la col·lecció Paraula de dramaturg**

1. Alexandre Ballester
2. Joan Guasp
3. Vicent Ferrer i Mayans





